



Arrest

nr. 121 750 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GELUYKENS loco advocaat S. VANBESIEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leone staatsburger te zijn van Temne afkomst. U werd op 26 juni 1991 geboren te Freetown en bleef er uw hele leven wonen. U woonde samen met uw ouders, broers, neven en nichten. Sinds lange tijd had u een partner, (M.F.). In 2010 raakte u in verwachting van hem. Uw moeder was op de hoogte, maar uw vader mocht het niet weten. U dook tijdelijk onder bij uw tante en beviel op 26 augustus 2010 van uw zoon (I.F.). Na de geboorte ontfermde de familie van uw partner (M.) zich over uw kind. U keerde terug naar Freetown. In februari 2011 vertelde uw vader dat een goede vriend van hem, meneer (W.), met u wilde trouwen en dat hij toegezegd had. U wilde dit helemaal niet omdat die man veel ouder was dan u en hij reeds 4 vrouwen had. U durfde uw vader echter niet tegen te spreken. Korte tijd later verklaptten uw 2 broers aan uw vader dat u in het geheim al een partner had. Toen uw vader dit hoorde, mishandelde hij u erg en hield u sindsdien in de gaten. Uw vader en uw broers wilden per se dat u met meneer (W.) zou trouwen omdat hij een erg bemiddeld man was. Uw

moeder was tegen dit gedwongen huwelijk, maar ze durfde uw vader niet tegenspreken. Ook uw partner (M.) wilde niet dat u zou trouwen met meneer (W.), maar hij ondernam niets om dit gedwongen huwelijk te voorkomen. Toen uw moeder vernam dat u op 19 juli 2011 effectief zou moeten trouwen met meneer (W.) besloot ze u het land uit te smokkelen. Op 15 juli 2011 droeg ze u op met 2 mannen mee te gaan die u vervolgens naar Guinee brachten. De volgende dag reisde u per vliegtuig naar Europa. Op 17 juli 2011 kwam u in België aan. Twee dagen later vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de geboorteaktes van u en uw zoon en 2 foto's van uw zoon neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u uw vader vreest die u wilde dwingen tot een huwelijk met zijn vriend, meneer (W.) (gehoor CGVS, p.7). Volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Na de aankondiging van uw geplande gedwongen huwelijk deed u zo goed als geen inspanningen om dit gedwongen huwelijk te vermijden. Sinds februari 2011 wist u dat meneer (W.) met u wilde trouwen en dat uw vader toegezegd had (gehoor CGVS, p.7,9,14). U verliet uw land van herkomst in juli 2011 (gehoor CGVS, p.6), ofwel 5 maanden later. Gedurende deze periode van 5 maanden hebt u nooit aan uw vader gezegd dat u helemaal niet met deze man wilde trouwen. U hebt hem evenmin gezegd dat u eigenlijk met uw jarenlange partner (M.) wilde trouwen. U hebt geen stappen ondernomen om dit gedwongen huwelijk te voorkomen. U deed niets en had veel stress. U zegt dat uw vader een sterk persoon was en dat u hem niet durfde zeggen dat u eigenlijk niet met die man wilde trouwen (gehoor CGVS, p. 10,13,14,16).

U zegt dat u van plan was zelfmoord te plegen als u effectief zou moeten huwen met meneer (W.) (gehoor CGVS, p.10,14). Daarom is het zo opmerkelijk dat u gedurende 5 maanden geen enkele poging ondernomen hebt om het geplande gedwongen huwelijk te voorkomen en zelfs niet eens aan uw vader gezegd hebt dat u niet met meneer (W.) wilde huwen. Het feit dat u gedurende deze periode van vijf maanden op geen enkele manier enig verzet uitte tegen uw aanstaande huwelijk en uw leven gewoon verderzette, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van het op handen zijnde gedwongen huwelijk.

Verder hebt u aan niemand gevraagd om voor u te bemiddelen met uw vader om het gedwongen huwelijk af te wenden. U hebt niet gevraagd aan de ouders van uw partner (M.) om met uw vader te gaan praten. U hebt niet gepoogd om steun te vinden bij uw ooms of tantes. U hebt evenmin een imam of lokale vertegenwoordiger van de overheid gevraagd om op te treden als tussenpersoon (gehoor CGVS, p.14,15). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat een gedwongen huwelijk allerm minst de standaardpraktijk was in uw sociale omgeving. Twee oudere nichten die met u in hetzelfde huis woonden, waren reeds gescheiden. Toen ze trouwden was dit hun eigen vrije keuze en werden ze niet gedwongen (gehoor CGVS, p.12). Gegeven het feit dat u nichten vrij konden kiezen met wie ze trouwden, is het des te opmerkelijk dat u geen pogingen ondernomen hebt om ooms of tantes te laten bemiddelen met uw vader. Daarnaast kent u ook geen vriendinnen die gedwongen moesten huwen. U zegt dat zij wél vrij mochten kiezen en allen 'vriendjes' hadden. Uw vriendinnen vroegen zich ook af waarom u gedwongen werd tot een huwelijk. U kent zelfs geen andere meisjes die gedwongen werden uitgehuwelijkt (gehoor CGVS, p.14,16).

Gegeven het feit dat u uw hele leven in de grootstad Freetown woonde (gehoor CGVS, p.4), u klaarblijkelijk over voldoende vrijheid beschikte om gedurende zeer lange tijd zonder uw vaders medeweten er een 'vriendje' op na te houden en in uw sociale milieu, zowel bij familie als vriendinnen, een gedwongen huwelijk absoluut ongebruikelijk is (gehoor CGVS, p.12,14,16) kan geconcludeerd worden dat u in een eerder progressief milieu verkeerde. Gegeven het feit dat u jarenlang een vriendje had en u bijgevolg dus enige vrijheid genoot, is het vreemd dat u geen enkele inspraak zou krijgen in dit op handen zijnde huwelijk. Ook gegeven de beschreven 'progressieve' context is het weinig plausibel dat u niet meer pogingen gedaan zou hebben om steun te vinden bij familie, vrienden of vertegenwoordigers van de lokale gemeenschap om te bemiddelen met uw vader en/of meneer (W.) om alsnog een gedwongen huwelijk te voorkomen.

Ook uw moeder deed geen inspanningen om dit gedwongen huwelijk te vermijden. Ondanks het feit dat uw moeder fel gekant was tegen het gedwongen huwelijk, heeft ze uw vader er nooit over aangesproken. Volgens u had ze niets in te brengen tegen uw vader en durfde ze uw vader niet tegenspreken omdat uw vader een sterke persoonlijkheid is en omdat een getrouwde moslimvrouw

een ondergeschikte positie heeft ten opzichte van haar man. Uw moeder heeft ook geen andere pogingen ondernomen om te voorkomen dat u gedwongen zou moeten huwen. Wel heeft uw moeder, zonder uw medeweten, uw vertrek uit Sierra Leone geregeld toen ze hoorde dat u op 19 juli 2011 effectief zou moeten trouwen (gehoor CGVS, p.7,8,15,16). Dat uw moeder nooit initiatieven zou nemen om het op stapel staande gedwongen huwelijk te voorkomen en dat ze haar mening hieromtrent zelfs nooit geuit zou hebben tegenover uw vader, maar dat zij wel uw vertrek uit Sierra Leone zou regelen, komt weinig aannemelijk over. Men zou verwachten dat uw moeder, ondanks de te verwachten weerstand van uw vader, toch eerst zou proberen om dit onderwerp met uw vader te bespreken, en ook zou proberen om andere personen zoals familie of vertegenwoordigers uit de lokale gemeenschap in te schakelen om met uw vader te onderhandelen. Dat uw moeder al deze zaken niet zou doen, maar wel uw vertrek uit het land zou regelen, komt weinig waarschijnlijk over. Daarenboven legt u weinig overtuigende verklaringen af betreffende uw vlucht uit Sierra Leone. U zegt dat uw moeder dit alles geregeld had en dat u van niets wist. Toen uw vader naar de moskee was nam ze u mee naar een kruispunt en droeg ze u over aan 2 Guineërs. Zij brachten u naar Guinee en vervolgens brachten zij u naar België. U weet echter niet wie die mensen uit Guinee waren. U kent hun namen niet. U weet niet hoe uw moeder deze mensen kende. Evenmin weet u iets meer te vertellen over hoe uw moeder uw vertrek uit het land geregeld heeft (gehoor CGVS, p.6,16). Uw verklaringen komen vreemd over aangezien u verklaarde dat u na uw aankomst in België nog contact gehad hebt met uw moeder, onder andere een maand geleden (gehoor CGVS, p.3). U zei echter dat u uw moeder er nooit naar gevraagd hebt. Gegeven het feit dat u na uw aankomst in België nog contact had met uw moeder, komt het vreemd over dat u haar nooit gevraagd zou hebben hoe ze uw vertrek uit uw land van herkomst geregeld heeft. Gegeven uw verklaringen dat uw moeder tegen uw gedwongen huwelijk was, maar dit nooit durfde uitspreken tegenover uw vader en gegeven het feit dat uw moeder niets te zeggen had en uw vader alles (gehoor CGVS, p.7,8,15) is het heel opmerkelijk dat uw moeder in staat was om in het geheim uw reis naar Europa voor te bereiden en daarvoor contacten gelegd heeft met Guineese smokkelaars (gehoor CGVS, p.16). Deze feiten zijn des te opmerkelijk omdat u op geen enkele manier kunt uitleggen hoe uw moeder dit alles precies geregeld heeft, ondanks het feit dat u nog steeds contact met haar hebt. Dergelijke zaken doen afbreuk aan de doorleefdheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw partner (M.) ondernam geen pogingen om dit gedwongen huwelijk te voorkomen. U zegt dat hij u vroeg om niet te accepteren, maar dat hij verder geen enkele poging ondernomen heeft om dit geplande gedwongen huwelijk te voorkomen (CGVS, p.14).

Gegeven het feit dat jullie al sinds heel lange tijd samen waren, samen al een kindje hadden en van plan waren om ooit te trouwen, is het opmerkelijk dat uw partner (M.) volgens uw verklaringen geen enkel initiatief nam om dit op handen zijnde gedwongen huwelijk tussen u en meneer (W.) af te wenden (gehoor CGVS, p.2,9,11,12,14).

U verklaarde dat u indien u dit wenste, al eerder getrouwd kon zijn met (M.), maar dat het nog niet zover gekomen was omdat hij geen werk en weinig middelen had. U wilde alleen trouwen met (M.), met wie u al heel lang een relatie had. Jullie waren ook van plan om ooit te trouwen (gehoor CGVS, p.2,9,10,11,12). Sinds februari 2011 wist u dat meneer (W.) met u wilde trouwen en dat uw vader toegezegd had (gehoor CGVS, p.7,9,14). U verliet uw land van herkomst in juli 2011 (gehoor CGVS, p.6), ofwel 5 maanden later. Het is dan ook vreemd dat u en (M.) in deze periode van 5 maanden geen pogingen ondernomen hebben om alsnog een huwelijk af te sluiten. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, antwoordde u enkel dat er nog geen huwelijksplannen gemaakt waren en dat uw vader veel macht heeft en uw partner niets te zeggen had (gehoor CGVS, p.10). Hiermee overtuigt u niet. Het is opmerkelijk dat zowel u als uw partner (M.) nooit een poging ondernomen hebben om alsnog een huwelijk af te sluiten om zo uw gedwongen huwelijk met meneer (W.) af te wenden.

Daarnaast bleek u ook erg weinig te weten over meneer (W.), de man met wie u verondersteld werd te huwen. Deze gebrekkige kennis is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat meneer (W.) al lang een goede vriend was van uw vader. Hij was een vriend van de familie, u kende hem, hij kwam geregeld bij jullie thuis over de vloer en u noemde hem zelfs 'oom' (gehoor CGVS, p.7,11,12). U weet dat uw vader en meneer (W.) vrienden zijn, maar u weet niet hoe en van waar ze elkaar kennen. U verklaarde dat meneer (W.) al 4 vrouwen had op het moment dat hij met u wilde trouwen (gehoor CGVS, p.7,8,9). Bij de Dienst Vreemdelingen (hierna DVZ) verklaarde u echter dat hij al 3 vrouwen had (vragenlijst CGVS, p.3, pt.5). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat u bij de DVZ wel degelijk gezegd had dat hij 4 vrouwen had (gehoor CGVS, p.8,9). Hiermee overtuigt u niet aangezien het verslag van de vragenlijst van het CGVS u in het Kreools voorgelezen werd en u zich aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud ervan (p.3). Dat u bij de DVZ verklaarde dat meneer (W.) 3 vrouwen had, maar bij het CGVS zei dat het al 4 waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kunt u geen enkele van zijn vrouwen bij naam noemen. U weet evenmin hoeveel kinderen hij had. U weet niet hoeveel kinderen hij had bij elke vrouw. Behalve (Z.) en (M.) kunt u geen van zijn kinderen bij naam noemen. U weet niet hoe zijn ouders heten. U weet niet of hij broers of zussen heeft. U weet niet hoe oud hij is, maar enkel dat hij een oudere man is. U stelt dat hij rijk is, maar u weet niet wat zijn beroep is. U weet niet waar hij geboren werd. U weet zelfs niet waarom meneer (W.) met u wilde trouwen. Indien u werkelijk zou geconfronteerd zijn geweest met een gedwongen huwelijk is moeilijk in te denken dat u niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd voor de beweegredenen van uw toekomstige echtgenoot. U zegt dat het een verrassing was en dat u zijn intenties niet kende. U hebt er hem ook nooit naar gevraagd. Toen u hem na het huwelijksaanzoek nog zag, hebt u hem niets gezegd. U vroeg hem niet waarom hij met u wilde huwen. U zei hem evenmin dat u al lange tijd een partner had en eigenlijk met die partner wilde huwen. Het is opmerkelijk dat u geen enkele poging ondernam om dit huwelijk ook maar ter sprake te brengen (gehoor CGVS, p.8,9,11,12,13).

Sinds februari 2011 wist u dat meneer (W.) met u wilde trouwen en dat uw vader toegezegd had (gehoor CGVS, p.7,14). U verliet uw land van herkomst in juli 2011 (gehoor CGVS, p.6), ofwel 5 maanden later. Als u deze informatie al niet had omdat hij een vriend van de familie was, dan zou men veronderstellen dat u in die periode van 5 maanden meer achtergrondinformatie zou hebben opgevangen/verzameld over meneer (W.), zijn vrouwen en kinderen, broers en zussen, ouders, over zijn regio van afkomst, beroep en leeftijd, ook al wilde u niet met hem trouwen. U hebt klaarblijkelijk echter geen pogingen ondernomen om meer over meneer (W.) te weten te komen. Zelfs als u hem zag, probeerde u niet te weten te komen waarom hij met u wilde trouwen (gehoor CGVS, p.13). Uw onwetendheid betreffende de man met wie u moest trouwen, alsook uw onwetendheid over zijn familie, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het door u geopperde gedwongen huwelijk.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij de door u neergelegde documenten moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. De geboorteakte die u voorlegt bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Bovendien werd dit document pas op 2 december 2013, in uw afwezigheid, opgesteld aangezien u zich toen reeds een geruime tijd in België bevond (gehoor CGVS, p.6). Bij de neergelegde geboorteakte van uw zoon (I.F.) en de foto's van een jongen die uw zoon (I.) zou moeten zijn, moet opgemerkt worden dat u bij de DVZ antwoordde dat u geen kinderen hebt (zie verklaring, punt 16). Bij het CGVS stelde u dat u bij de DVZ wel verteld hebt dat u een zoon hebt, maar dat dit niet genoteerd werd (gehoor CGVS p.2). Uw vergoelijking komt weinig aannemelijk over aangezien deze verklaring u in het Kreools voorgelezen werd en u zich aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Daarenboven is het ook opmerkelijk dat u bij de DVZ geen enkele melding gemaakt hebt van de geboorte van uw zoon in het kader van uw vluchtrelaas (zie vragenlijst CGVS). Nochtans moest u tijdens uw zwangerschap gedurende maanden onderduiken omdat uw vader niet mocht weten dat u zwanger was van uw partner (M.). Het is opmerkelijk dat u over deze geheime zwangerschap en bevalling van uw zoon niets verteld hebt bij de DVZ. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u enkel dat men u vroeg om het kort te houden (gehoor CGVS, p.4) waarmee u niet helemaal verklaart waarom u bij de DVZ nooit melding maakte van het feit dat u een zoon zou hebben.

Tenslotte komen ook uw verklaringen over de manier hoe u de geboorteaktes van u en uw zoon en de foto's van uw zoon in handen gekregen hebt, weinig overtuigend over. U stelt dat uw partner (M.) deze documenten meegaf aan een zekere (Ma.) die hij kende. (Ma.) reisde naar België, nam deze documenten mee naar België, contacteerde u en gaf u deze documenten. U weet echter niet van waar (Ma.) en uw partner (M.) elkaar kennen. U weet ook niet waarom (Ma.) naar België gereisd was. U stelt dat u er niet naar vroeg en dat ze niet veel tijd had (gehoor CGVS, p.5,6). Het is opmerkelijk dat u in België iemand zou ontmoeten die uw partner (M.) persoonlijk kent en die van Sierra Leone naar België reisde, maar dat u niet eens gevraagd zou hebben van waar zij en uw partner elkaar kennen en omwille van welke reden zij in België zou zijn (gehoor CGVS, p.5,6). Dergelijke weinig aannemelijke verklaringen over de manier waarop u deze documenten in uw bezit kreeg, doen afbreuk aan de bewijswaarde van uw documenten en aan uw algemene geloofwaardigheid. U legde tenslotte geen documenten neer om uw reisroute te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6 EVRM en van "de Vreemdelingenwet". Tevens stelt zij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Verzoekster betoogt dat er met haar vader eenvoudigweg niet gedebatteerd kon worden over haar huwelijk met W. Er met hem proberen over te praten of andere inschakelen zou niets uitmaken. Het was ook in het verleden zo dat haar vader niet meer terugkwam op beslissingen en dat er meer problemen ontstonden wanneer iemand hem van het tegendeel probeerde te overtuigen. Het inschakelen van een imam was geen optie omdat deze de praktijk van het uithuwelijken goedkeuren en er geen belang bij hebben om verzoeksters vader van het tegendeel te overtuigen.

Verzoekster stelt dat het logisch is dat zij niet op de hoogte is omtrent de vrouwen en kinderen van W. zij was niet geïnteresseerd in deze persoon en kon zich niet vinden in een huwelijk met hem. Zij gaf tijdens het gehoor bovendien aan dat zij de vrouwen van W. 'tante' noemde en dat hun kinderen deze vrouwen steeds aanspraken als 'jaja'. Daardoor kent zij hun namen niet.

Verzoekster voert aan dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS spontaan aangaf dat bij de DVZ niet werd genoteerd dat zij een zoon heeft hoewel zij dit wel vertelde. Hoe dan ook staat het feit dat zij een zoon heeft niet ter discussie omdat de geldigheid van diens geboorteakte niet wordt betwist. Het gaat niet op dit te betwisten omdat dit bij de DVZ fout werd genoteerd.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welke artikelen van "de Vreemdelingenwet" zij geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoekster werkt evenmin uit op welke wijze artikel 6 van het EVRM, dat bovendien niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638), *in casu* zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, zou zijn geschonden, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Verzoekster stelde dat zij gedwongen zou worden uitgehuwelijkt aan W., doch legde over deze persoon uiterst vage en incoherente verklaringen af. Dit blijkt uit de gezegden die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing. Zo wist zij niet hoe of waar haar vader W. leerde kennen. Verder legde zij incoherente verklaringen af omtrent het aantal vrouwen die W. reeds had. Voorts kon zij van geen van deze vrouwen de naam geven. Hoeveel kinderen W. bij elke vrouw had of hoeveel kinderen W. in totaal had, wist verzoekster evenmin. Verder kon zij van slechts twee van hen de naam geven. De namen van de ouders van W. kende verzoekster niet. Tevens kon zij niet aangeven of deze persoon broers of zussen heeft. Omtrent de leeftijd van W., bleek zij evenmin op de hoogte. Verder kon zij niet aangeven welk beroep W. heeft, noch waar W. is geboren. Verzoekster tracht ten onrechte haar verregaande onwetendheid omtrent W. te vergoelijken. Uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij aangaf dat W. reeds lang goed bevriend was met haar vader, dat W. een vriend van de familie was, dat zij W. kende, dat W. regelmatig bij hen thuis over de vloer kwam en dat zij W. zelfs 'oom' noemde. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij, in de vijf maanden tussen de aankondiging van haar huwelijk en het verlaten van haar land, toch enige achtergrondinformatie over W. en diens familie zou hebben trachten te verzamelen of zou hebben opgevangen, zelfs indien zij niet met hem wilde huwen. Deze informatie is via eenvoudige en dagdagelijkse gesprekken te bekomen.

Bovendien wist zij niet waarom W. met haar wilde huwen, vroeg zij hem dit zelfs niet wanneer zij hem nog zag na het huwelijksaanzoek, bracht zij nooit ter sprake dat zij reeds lang een partner had en zei zij hem nooit dat zij met hem niet wilde huwen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij zou hebben trachten achterhalen waarom W. met haar wilde huwen of jegens hem te laten blijken dat zij eigenlijk niet met hem wilde huwen.

Daarenboven stamt verzoekster uit een progressief milieu. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij (nagenoeg) haar hele leven in Freetown woonde, dat zij over voldoende vrijheid beschikte om er zonder medeweten van haar vader een relatie met M. op na te houden en dat in haar sociale milieu de praktijk van gedwongen huwelijk absoluut ongebruikelijk was.

In deze context is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster gedurende vijf maanden niet de minste poging zou hebben ondernomen om het gedwongen huwelijk te voorkomen of om minstens te kennen te geven dat zij met W. niet wilde huwen. Dit klemde des te meer daar zij herhaald aangaf dat zij van plan was zelfmoord te plegen indien zij met W. moest huwen (administratief dossier, stuk 5, p.10, 14). Dat er met haar vader moeilijk te praten viel en dat deze autoritair was kan dit niet verklaren. Gelet op voormelde verklaring van verzoekster, kon minstens worden verwacht dat zij aan haar vader te kennen zou geven dat zij niet akkoord was met een huwelijk of andere inspanningen zou leveren om hieraan te ontkomen. Desalniettemin zei zij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing nooit aan haar vader dat zij tegen het huwelijk was, vertelde zij evenmin dat zij met haar jarenlange partner M. wilde huwen en ondernam zij niets om het huwelijk te voorkomen. Zij deed niets, uitte op geen enkele wijze verzet en zette haar leven gewoon verder. Ook zocht zij niemand om voor haar te bemiddelen met haar vader. Zij vroeg dit niet aan de ouders van M. en trachtte geen steun te vinden bij haar ooms of tantes.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeksters partner M. geen initiatieven zou hebben ondernomen om verzoeksters huwelijk te voorkomen. Uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen blijkt immers dat zij reeds lang samen waren en dat zij van plan waren om ooit te huwen.

Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeksters moeder, die nochtans fel was gekant tegen het huwelijk, haar vader hierover nooit aansprak en ook geen andere pogingen ondernam om het huwelijk te voorkomen alvorens, buiten verzoeksters weten om, haar reis te regelen (*ibid.*, p.7-8, 15-16). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar moeder, ondanks de te verwachten weerstand van verzoeksters vader, dit onderwerp minstens met hem zou proberen te bespreken en tevens zou proberen om andere personen, al dan niet uit de familie, in te schakelen om met haar vader te bemiddelen of deze te overtuigen.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat zij in het geheel niet op de hoogte bleek van de wijze waarop haar moeder haar reis zou hebben geregeld en omtrent haar begeleiders gedurende deze reis, en dit ondanks dat zij vanuit België nog contact had met haar moeder. Het is bevreemdend dat verzoekster haar moeder nooit vroeg hoe deze haar reis regelde en hierover niet op de hoogte was.

Tevens blijkt dat zij bij de DVZ geen melding maakte van het gegeven dat zij reeds een zoon heeft met M., de partner met wie zij wilde huwen. Bij de DVZ antwoordde zij dat zij geen kinderen had.

(administratief dossier, stuk 12, nr.16). Bij het CGVS verklaarde zij dat zij een zoon had en beweerde zij, net als in het verzoekschrift, dat zij dit bij de DVZ heeft vermeld doch dat dit niet werd genoteerd (administratief dossier, stuk 5, p.2). Dit kan niet worden aangenomen. Haar verklaringen werden haar er in het Kreools voorgelezen en zij ondertekende deze uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee zij bevestigde dat de door haar vermelde inlichtingen correct zijn. In zoverre verzoekster stelt dat het bestaan van haar zoon niet kan worden betwist gelet op de neergelegde geboorteakte, dient te worden vastgesteld dat de bijgebrachte geboorteaktes en foto's (administratief dossier, stuk 14: documenten) geen objectieve elementen bevatten aan de hand waarvan kan worden bewezen dat verzoekster en haar zoon de personen zijn waarop deze stukken betrekking hebben. Bovendien rijst de vraag op basis waarvan de geboorteaktes zijn opgesteld en wordt hun bewijswaarde, minstens voor wat betreft de inhoud, ondermijnd doordat beide werden opgesteld geruime tijd nadat verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten. Bovendien blijkt uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat haar verklaringen over de wijze waarop zij deze stukken zou hebben bekomen in het heel niet overtuigend zijn.

Indien geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoekster een zoon zou hebben samen met M., *quod non*, dan nog wordt de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en van haar relaas ondergraven doordat zij bij de DVZ en in de vragenlijst in het geheel geen melding maakte van de omstandigheden waarin deze volgens haar beweringen bij het CGVS zou zijn geboren. Bij het CGVS verklaarde verzoekster, gevraagd naar haar opeenvolgende woonplaatsen sedert haar geboorte, dat zij in Freetown woonde en daarnaast ook in Mambolo verbleef. Zij gaf aan dat zij in maart 2010 gedurende verscheidene maanden in Mambolo bleef omdat zij zwanger was, daar met een excuus kon verblijven en er stiekem kon bevallen van haar zoon (administratief dossier, stuk 5, p.4). Bij de DVZ vermeldde verzoekster echter niet dat zij maandenlang in Mambolo zou hebben gewoond en gaf zij eenduidig aan dat zij van haar geboorte tot haar vertrek in Freetown woonde (administratief dossier, stuk 12, nr.9). Ook in de vragenlijst van het CGVS maakte zij nergens melding van haar stiekeme zwangerschap en bevalling (administratief dossier, stuk 11). Nochtans is het gegeven dat zij gedurende haar zwangerschap moest onderduiken omdat haar vader niet mocht weten dat zij zwanger was van haar partner M. niet onbelangrijk in het kader van haar vluchtrelaas. Dat men haar vroeg om het kort te houden bij de DVZ kan het niet vermelden van deze essentiële informatie niet verklaren.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster niet het minste begin bijbrengt ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien legt zij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet preciseren hoeveel haar moeder voor haar reis zou hebben betaald. Evenmin kon zij aangeven welke gegevens waren opgenomen in het paspoort dat voor haar reis werd gebruikt of onder welke naam zij reisde. De man die met haar meereisde kende zij niet. Met welke vliegtuigmaatschappij zij reisde, wist zij evenmin. Verder wist zij niet waar zij zou zijn geland en kon zij niet aangeven hoelang zij vervolgens op de trein zat (administratief dossier, stuk 12, nr.34-35). De voormelde vaststellingen vormen een verdere negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangevoerde asielrelaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt zij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Volgens verzoekster blijkt uit een veelheid van bronnen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij citeert uit algemene informatie een aantal passages omtrent de ondergeschikte positie van de vrouw in de Sierra Leoneese maatschappij en stelt dat de lokale autoriteiten haar niet kunnen beschermen tegen de ernstige schade die zij door haar vader zou oplopen.

2.4.1. Artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een definitie van het begrip vluchteling. Hoe de Commissaris-generaal dit artikel zou kunnen hebben geschonden door de

subsidiare beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren kan in het geheel niet worden ingezien en wordt door verzoekster evenmin uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.4.2. Verzoekster toont niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden door de weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Aldus wordt deze schending evenmin dienstig aangevoerd.

2.4.3. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiare beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Voor zover zij verwijst naar de positie van de vrouw in Sierra Leone, dient te worden opgemerkt dat zij nooit eerder aanhaalde dat zij louter op deze basis enige vrees zou dienen te koesteren of enig risico zou lopen. Uit de door verzoekster geciteerde informatie kan dit bovendien op generlei wijze worden afgeleid. Aldus toont zij niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.4. Verzoekster brengt niet het minste begin van informatie bij ter staving van de bewering dat de situatie in Sierra Leone zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg toont zij niet aan een reëel risico te lopen in de zin van voornoemd artikel.

2.4.5. Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS